

OSMÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

ROZBITÉ OKNO

JEFFERY DEAVER

ROZBITÉ OKNO

JEFFERY DEAVER

2014

Copyright © 2008 by Jeffery Deaver
Translation © 2008 by Jiří Kobělka
Cover design © 2008 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BROKEN WINDOW,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2008,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Český Těšín
Vydání čtvrté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-7303-955-4

Drahému příteli, psanému slovu

PODĚKOVÁNÍ

Mé poděkování patří skvělému týmu: Willu a Tině Andersonovým, Louise Burkeové, Luise Colicchiové, Jane Davisové, Julii Deaverové, Jamiemu Hodderovi-Williamsovi, Paolo Klunovi, Carolyn Maysové, Deborah Schneiderové, Vivienne Schusterové, Sebě Pezzaniové, Betsy Robbinsové, Davidu Rosenthalovi, Marysue Rucciové... a pochopitelně i Madelyn Warcholikové.

Díl I

NĚCO SPOLEČNÉHO

Čtvrtek 12. května

Většinu případů narušení soukromí nezpůsobí odhalení obrovských osobních tajemství, nýbrž zveřejnění mnoha drobných fakt... Stejně jako u zabijáckých včel jeden kus je protivný, ale celý roj může přinést smrt.

ROBERT O'HARROW JR., *Není se kam ukrýt*

1

Byla z něčeho nesvá, ale nedokázala tomu přijít na kloub.
Jako slabá bolest kdesi v těle, která se neustále navrácí.

Nebo když se blížíte k bytu a za vámi jde muž... Je to ten,
který po vás pokukoval v metru?

Nebo když se k vaší posteli blíží černá tečka a pak náhle
zmizí. Byl to pavouk zvaný černá vdova?

Poté se však na ni návštěvník, který seděl na gauči v obýva-
cím pokoji, podíval, usmál se a Alice Sandersonová zapomněla
na obavy – pokud to vůbec obavy byly. Arthur měl dobrou duši
a dobře stavěné tělo, to rozhodně. Ale kromě toho měl i báječ-
ný úsměv, což se počítalo mnohem víc.

„Nedal by sis trochu vína?“ zeptala se a zamířila do malé
kuchyňky.

„Jasně. Cokoliv máš.“

„Tohle je docela legrační – hrát si v pracovní den na záškolá-
ky. Dva dospělí lidi. Líbí se mi to.“

„Jsmo zkrátka uličníci,“ zavtipkoval.

Na protější straně ulice stála řada domů z hnědého pískov-
ce, některé omítnuté, některé s původní fasádou. Kromě nich
viděli z okna i část siluety Manhattanu, která se v tento příjem-
ný jarní den ukrývala v mlze. Dovnitř pronikl závan vzduchu,

na velkoměsto docela čerstvého, a přinesl s sebou vůni česneku a oregana z italské restaurace na ulici. Italská kuchyně patřila k jejich oblíbeným – byl to jeden z mnoha jejich společných zájmů, které objevili, když se před několika týdny seznámili při ochutnávce vín v SoHo. Koncem dubna se Alice ocitla ve skupině zhruba čtyřiceti lidí, kteří poslouchali přednášku sommeliéra o evropských vínech, a tam zaslechla, jak se nějaký muž ptá na jednu konkrétní odrůdu španělského červeného vína.

V duchu se zasmála. Shodou okolností měla doma karton právě tohoto vína (vlastně teď už jen *část* kartonu). Pocházelo z jedné málo známé vinice. Možná to nebyla nejlepší rioja, jakou kdy kdo vyrobil, ale ukryval se v ní i jeden netušený buket: příjemné vzpomínky. Alice a její francouzský milenec během týdne stráveného ve Španělsku prolili hrdlem spoustu tohoto vína – bylo to dokonalé spojení, ideální volba pro ženu krátce před třicátkou, která se nedávno rozešla s přítelem. Prázdninová avantýra byla vášnivá, intenzivní a pochopitelně odsouzená k zániku, což však její náruživost ještě více umocňovalo.

Alice se tehdy naklonila, aby viděla, kdo zmínku o víně pronesl: jakýsi tuctový muž v obleku. Po několika ochutnávkových skleničkách si dodala kuráž, s talířkem jednohubek v ruce vyrazila k onomu muži a zeptala se ho na jeho zájem o zmíněné víno.

Muž jí vysvětlil, že před pár lety navštívil se svou bývalou přítelkyní Španělsko a že jim toto víno zachutnalo. Posadili se s Alicí ke stolu a chvíli si povídali. Ukázalo se, že Arthur má rád stejná jídla jako ona, líbí se mu stejné sporty. Oba běhali a každé ráno trávili hodinu v předražených fitnesscentrech. „Jenže,“ dodal Arthur, „já tam nosím nejlevnější kraťasy z JCPenney a nejlevnější trička, která seženu. Značkové hadry, to je jenom

pro snoby...“ A vzápětí se začervenal, protože si uvědomil, že ji možná urazil.

Alice se však zasmála. Ke sportovnímu oblečení zaujímala stejný postoj (svůj úbor si koupila v obchodním domě Target, když byla v Jersey na návštěvě u příbuzných). Potlačila však nutkání svěřit se mu s tím, protože měla strach, aby si s ním nezahládala příliš. A tak dál hráli oblíbenou seznamovací hru lidí z města: co máme společného. Hodnotili spolu restaurace, porovnávali epizody seriálu *Ne tak zhurta!* a stěžovali si na své psychoterapeuty.

Nakonec se z toho vyvinulo rande a po něm další. Art byl vtipný a zdvořilý. Možná se choval trochu upjatě a někdy i plaše a uzavřeně, avšak Alice to připisovala tomu, co jí popsal jako „rozchod s ďáblem“ – ukončení dlouholetého vztahu s přítelkyní, jež pracovala v módní branži. A pak tu byl i ten jeho strašlivý pracovní záprah – jako manhattanský byznysmen měl velmi málo času.

Vyvine se z toho něco?

Zatím ho nemohla považovat za svého milence. Existovali však daleko horší lidé, s nimiž člověk mohl trávit čas. A když se na poslední schůzce políbili, ucítila Alice hluboký záchvěv, který mohl znamenat jediné: že chemie funguje. Dnešní večer mohl, ale i nemusel odhalit, jak silně. Všimla si, že Arthur kradmo – tedy, to si myslel *on* – pokukuje po přiléhavém růžovém svetříku, který si speciálně kvůli jejich rande koupila v obchodáku Bergdorf Goodman. A také v ložnici udělala několik příprav pro případ, že by se líbání změnilo v něco jiného.

Jenže pak se vrátilo to slabé znepokojení, ten neklid kvůli tušenému pavoukovi.

Co ji *jenom* trápí?

Alice předpokládala, že je to pouze zbytková rozladěnost z jednání s kurýrem, který jí dnes doručil balíček. Kurýr měl

oholenou hlavu, huňaté obočí, smrděl cigaretovým kouřem a mluvil s těžkým východoevropským přízvukem. Když podepisovala převzetí zásilky, neskryvaně na ni civěl – zjevně s ní chtěl flirtovat – a pak ji požádal o sklenici vody. Alice mu ji neochotně přinesla, avšak když se vrátila z kuchyně, zastihla ho uprostřed obývacího pokoje, kde si prohlížel její aparaturu.

Řekla mu, že čeká návštěvu, a kurýr zamračeně odešel, jako by ho její napomenutí naštvalo. Alice se pak dívala z okna a všimla si, že uplynulo téměř deset minut, než nasedl do dodávky stojící vedle řady zaparkovaných aut a odjel.

Co dělal celou tu dobu v domě? Kontroloval, jestli...

„Hej, Země volá Alici...“

„Promiň.“ Alice se zasmála, došla až ke gauči a posadila se vedle Arthura. Jejich kolena se dotkla a myšlenky na kurýra se rozplynuly. Přiřukli si jako dva lidé kompatibilní ve všech vedlejších oblastech: v politice (oba přispívali prakticky stejnou částkou demokratům a oba posílali peníze na charitativní akce veřejnoprávního rozhlasu), ve filmech, v jídle, v cestování. Oba byli protestanty odpadlými od víry.

Když se jejich kolena znovu dotkla, začalo se o ni to jeho svůdně třít. Arthur se pak usmál a zeptal se: „Jo, co ten obraz, který sis koupila, ten Prescott? Přišel ti?“

Alici se rozzářily oči. Přikývla. „Ano. Jsem teď majitelkou Harveyho Prescottta.“

Alice Sandersonová nebyla na manhattanské poměry zámožná, ale dobře investovala a dávala volný průchod své skutečné vášni. Sledovala kariéru Harveyho Prescottta, malíře z Oregonu, jenž se specializoval na fotorealistické obrazy rodin – nikoliv existujících lidí, nýbrž postav, které si sám vymyslel. Některé rodiny byly tradiční, jiné méně – rodič samoživitel, smíšené rasy, homosexuálové. Z jeho děl dostupných na trhu nebylo prakticky žádné v jejích finančních možnostech, avšak Alice

figurovala na seznamech galerií, které příležitostně jeho obrazy prodávaly. A minulý měsíc ji jedna galerie ze západu země informovala, že by v brzké době mohlo být za 150 000 dolarů k prodeji malé plátno z rané fáze umělcovy tvorby. Vlastník obrazu se nakonec opravdu rozhodl dílo prodat, Alice sáhla na svůj investiční účet a připravila si požadovanou částku.

To byla ta zásilka, kterou dnes obdržela. Radost z vlastnictví díla jí však nyní znovu zkalil záblesk neklidu z kurýrova chování. Vzpomněla si na jeho zápach, na jeho chtivé oči. Pod zámkou odhrnutí závěsů vstala, zamířila k oknu a pohlédla ven. Žádné dodávky, žádní holohlavci lelkující na nároží a zírající do oken jejího bytu. Napadlo ji, že okno zavře a zamkne, ale pak jí to přišlo trochu paranoidní a navíc by to musela Arthurovi vysvětlovat.

Vrátila se k němu, zadívala se na zdi a řekla mu, že si není jistá, kam obrázek ve svém malém bytě pověsí. Před očima se jí přehrála krátká fantazie: Arthur jednou v sobotu zůstane přes noc a v neděli po pozdní snídani jí pomůže najít pro plátno nejdokonalejší místo.

Její hlas byl plný radosti a pýchy, když řekla: „Chceš ho vidět?“

„To si piš.“

Vstali a Alice vyrazila do ložnice. Zdálo se jí, že na chodbě před bytem zaslechla kroky. Všichni ostatní nájemníci přitom měli být v tuto denní dobu v práci.

Nemůže to být ten kurýr?

No, aspoň že teď není sama.

Dorazili ke dveřím ložnice.

A v tu chvíli černá vdova udeřila.

Alice si s trhnutím uvědomila, co ji celou dobu trápilo – a s kurýrem to nemělo nic společného. Ne, souviselo to s *Arthu-*

rem. Když spolu včera mluvili, zeptal se jí, kdy ten Prescott dorazí.

Alice mu sice řekla, že si koupila obraz, ale nikdy před ním nezmínila autorovo jméno. Prošla dveřmi ložnice a zpomalila. Ruce se jí potily. Pokud se Arthur o tom obraze dozvěděl, aniž mu o něm sama řekla, pak si mohl zjistit i další fakta o jejím životě. Co když všechny ty věci, které měli společné, byly pouhé lži? Co když o její zálibě ve španělském víně věděl předem? Co když přišel na tu ochutnávku jen proto, aby se dostal do její blízkosti? Všechny ty restaurace, které znali, všechno to cestování, televizní pořady...

Proboha, vždyť ona si vede do ložnice muže, kterého zná teprve pár týdnů. Je úplně bezbranná...

Začala ztěžka oddechovat... Roztřásla se.

„Ó, tomu říkám obraz,“ zašeptal Arthur, když se zadíval za ni. „Je nádherný.“

Alice uslyšela jeho klidný, příjemný hlas a v duchu se zasmála. Copak ses úplně zbláznila? *Určitě* jsi před Arthurem zmínila Prescottovo jméno. Potlačila v sobě rozechvělost. Uklidni se. Prostě žiješ příliš dlouho sama. Vzpomeň si na jeho úsměvy, na jeho vtípkování. On přemýšlí stejně jako ty.

Uvolni se.

Alice se chabě zasmála. Zadívala se na plátno o rozměrech šedesát krát šedesát centimetrů, na tlumené barvy vykreslující půltucet lidí u večeře – někteří se tvářili pobaveně, jiní zamysleně, ještě jiní znepokojeně.

„Neuvěřitelné,“ řekl Arthur.

„Kompozice je překrásná, ale on dokáže dokonale zachytit především výraz tváře, vid?“ Alice se k němu otočila.

Její úsměv vyprchal. „Co je, Arthure? Co to děláš?“ Arthur měl na ruku béžové látkové rukavice a právě si sahál do kapsy.

A pak se mu Alice zadívala do očí, které ztvrdly v tmavé špendlíkové hlavičce pod zachmuřeným obočím. Tenhle obličej vůbec nepoznávala.

DÍL II

TRANSAKCE

NEDELE 22. května

Člověk často slýchá staré tvrzení, že když se naše tělo rozebere na součástky, má hodnotu čtyř dolarů padesát. Naše digitální identita má cenu mnohem vyšší.

ROBERT O'HARROW JR., *Není se kam ukrýt*

2

Stopa vedla ze Scottsdale do San Antonia, poté na jedno odpočívadlo u dálnice 95 ve státě Delaware, kde parkovali tiráci a cestomilné rodiny, a poněkud překvapivě končila v Londýně.

A kdo vlastně tuto trasu zvolil? Jeden profesionální zabiják, jehož Lincoln Rhyme už nějakou dobu pronásledoval. Zabránil mu sice ve spáchání strašlivého zločinu, ale zabijákovi se nakonec podařilo v posledních minutách proklouznout z policejního sevření – „odkrácel si z města,“ formuloval to hořce Rhyme, „jako nějaký zatracený turista, který musí v pondělí ráno nastoupit do práce.“

Stopa uschla jako listí a policie ani FBI nezískaly žádné další informace o tom, kde se hrdlořez skrývá nebo co plánuje příště. Před několika týdny se však Rhyme od svých kontaktů v Arizoně dozvěděl, že tentýž muž je pravděpodobným pachatelem vraždy příslušníka americké armády ve Scottsdale. Stopy naznačovaly, že se vydal na východ – do Texasu a odtud do Delaware.

Jméno tohoto pachatele, které mohlo být skutečné i smyšlené, bylo Richard Logan. Zdálo se pravděpodobné, že pochází ze západní části Spojených států nebo z Kanady. Intenzivní pátrání odhalilo řadu různých Richardů Loganů, avšak žádný z nich neodpovídal profilu vraha.

A pak se Lincoln Rhyme shodou okolností (on sám by nikdy nepoužil slovo „štěstí“) od Interpolu dozvěděl, že jeden profesionální vrah z Ameriky byl najat na zakázku v Anglii. Zabil tedy někoho v Arizoně, aby získal přístup k vojenské identifikaci a informacím, sešel se s komplicí v Texasu a na jednom odpočívadle na východním pobřeží přijal zálohu honoráře. Nato odletěl do Heathrow a momentálně se pohyboval v Anglii – přesné místo jeho pobytu nebylo známo.

Terčem Loganova „dobře financovaného spiknutí, jehož iniciátory jsou vysoce postavené osoby“ – Rhyme se jen pousmál, když si přečetl tuto uhlazenou frázi Interpolu – byl jeden protestantský kněz z Afriky, který provozoval uprchlický tábor a náhodou narazil na obrovský podvod, v jehož rámci se kradly léky proti AIDS a výtěžek z jejich prodeje se používal k nákupu zbraní. Bezpečnostní složky uklidily kněze do Londýna poté, co přežil tři atentáty: jeden v Nigérii, jeden v Libérii, a jeden dokonce v odletovém salonku na milánském letišti Malpensa, kde příslušníci Polizia di Stato vyzbrojení pořádnými samopaly provádějí důkladné kontroly a jen máloco jim unikne.

Reverend Samuel G. Goodlight (lepší příjmení pro Božího služebníka si Rhyme nedokázal představit) momentálně pobýval ve strážném domě v Londýně pod bedlivými zraky detektivů ze Scotland Yardu, sídla Metropolitní policejní služby, a pomáhal britské i zahraničním zpravodajským službám udělat si kompletní obrázek o tomto plánu „léčiva za zbraně“.

Lincoln Rhyme a inspektorka Longhurstová z metropolitní policie nalíčili prostřednictvím šifrovaných satelitních telefonátů a e-mailů poletujících mezi několika kontinenty šikovnou past, do níž hodlali pachatele ulovit. Plán, který se svou rafinovaností mohl směle měřit s precizními operacemi Richarda Logana, počítal s nasazením dvojníků a také s klíčovou pomocí nefalšovaného bývalého obchodníka se zbraněmi, na něhož byla

napojena celá síť dobře motivovaných informátorů. Jihoafričan Danny Krueger vydělal na prodeji zbraní statisíce dolarů se stejnou efektivitou a nevzrušeností, s jakou jiní byznysmeni prodávají klimatizační jednotky a sirupy proti kašli. Loňská návštěva Dárfúru jím však těžce otrásla, protože na vlastní oči viděl, jaké masakry jeho hračky způsobují. Přestal tedy obchodovat se zbraněmi a usadil se v Anglii. K dalším členům zásahového týmu patřili agenti MI5, zaměstnanci londýnské pobočky FBI a také jeden agent francouzské verze CIA: zpravodajské služby La Direction Générale de la Sécurité Extérieure.

Ani přibližně sice nevěděli, ve které části Británie se Logan ukrývá a plánuje útok, avšak Danny Krueger se doslechl, že vrah se chystá udeřit během několika příštích dnů. Jihoafričan měl stále řadu kontaktů v mezinárodním podsvětí a umně mezi nimi rozšířil informace o „utajeném“ domě, v němž se uskutečnilo jednání mezi Goodlightem a úřady. Za tímto domem se rozkládala nechráněná zahrada, která představovala dokonalou palebnou zónu pro vraha toužícího po reverendově smrti.

A především to bylo ideální místo, kde mohla policie Logana odhalit a zneškodnit. Sledovací operace byla v plném proudu a ozbrojení policisté i agenti MI5 a FBI měli čtyřiašedesátihodinovou pohotovost.

Rhyme nyní seděl na červeném invalidním vozíku na bateriový pohon v přízemí svého domu v západní části Central Parku – už to nebylo starosvětsky přitažlivé viktoriánské sídlo jako kdysi, nýbrž dobře vybavená kriminalistická laboratoř, větší než mnoho laboratoří ve středně velkých městech. Rhyme se přistihl, že opět dělá to, co v posledních několika dnech dělal často: civí na telefon, jehož tlačítkem číslo dvě se aktivovalo rychlé vytáčení linky v Anglii.

„Telefon funguje, že?“ ujistil se.

„Existuje snad důvod, proč by fungovat neměl?“ zeptal se jeho ošetřovatel Thom odměřeným tónem, který Rhyme chápal jako zdeptané povzdechnutí.

„Já nevím. Obvody se můžou zahltit. Do linek může udeřit blesk. Pokazit se může celá spousta věcí.“

„V tom případě bys ho možná mohl vyzkoušet. Jen tak pro jistotu.“

„Příkaz,“ zavelel Rhyme, aby si získal pozornost systému rozpoznání hlasu napojeného na jeho ECU – přepínací ovládací jednotku, která v mnoha ohledech nahrazovala jeho fyzické funkce. Lincoln Rhyme byl kvadruplegik: při ohledávání místa činu si před lety přivodil zranění pod čtvrtým krčním obratlem nedaleko od lebeční základny, po němž mu zůstala jen omezená pohyblivost. „Vytočit asistenční službu,“ poručil nyní systému.

V reproduktorech se ozval volací tón, po němž následovalo pípání. Rhyma to podráždilo víc, než kdyby telefon nefungoval. Proč mu inspektorka Longhurstová nezavolala? „Příkaz,“ vyštěkl. „Ukončit spojení.“

„Zdá se, že je v pořádku.“ Thom postavil hrnek s kávou do držáku na Rhymově invalidním vozíku a kriminalista usrkl slámkou silný nápoj. Podíval se na láhev osmnáctileté jednosladové glenmorangie stojící na polici – whisky byla blízko, ale pro Rhyma zůstávala zoufale nedosažitelná.

„Je ráno,“ poznamenal Thom.

„Jistěže je ráno. Já *vidím*, že je ráno. Nechci slyšet žádné... Já jen, že...“ Rhyme konečně našel záminku, aby mohl mladému ošetřovateli v této věci vyčinit. „Pokud si vzpomínám, tak jsi mi včera večer zařal tipec strašně brzo. Dvě skleničky. To je úplné nic.“

„Byly tři.“

„Kdybys měl sečíst objem, myslím jako centimetry krychlové, tak by se to rovnalo dvěma malým skleničkám.“ Malichernost dokázala být stejně opojná jako alkohol.

„Ráno zkrátka žádnou skotskou nedostaneš.“

„Pomáhá mi zbystřit mysl.“

„Ne, nepomáhá.“

„Ale pomáhá. A taky kreativně uvažovat.“

„To už vůbec ne.“

Thom měl na sobě dokonale vyžehlenou košili, kravatu a kalhoty. Jeho šaty byly méně zmačkané než kdysi. Velká část práce ošetřovatele kvadruplegiků je fyzicky náročná. Rhymův nový invalidní vozík s názvem Invacare TDX bylo však možné rozložit v praktickou postel, což Thomovi značně usnadňovalo práci. Kromě toho vozík dokázal překonávat nízké schody a uhánět stejně rychle jako běžec středního věku.

„Říkám, že chci trochu skotské. Tak. Formuloval jsem svou touhu. Jak se k tomu postavíš?“

„Ne.“

Rhyme se ušklíbl a znovu se upřeně zahleděl na telefon. „Jestli nám Logan unikne...“ Jeho hlas zvald. „No tak, nezareaguješ stejně jako všichni?“

„Co tím myslíš, Lincolne?“ Štíhlý mladík pracoval s Rhymem už několik let. Rhyme ho párkrát propustil a několikrát dal výpověď on. Přesto tu pořád byl. Svědčilo to o jisté vytrvalosti – nebo možná zvrácenosti – obou protagonistů.

„Já řeknu: ‚Jestli nám unikne...‘ a ty řekneš: ‚On vám neunikne. Neboj.‘ A já bych se pak měl cítit ubezpečení. Lidi to tak dělají, víš? Ubezpečují ostatní ve chvílích, kdy vůbec nemají potuchy, o čem je řeč.“

„Ale já to neřekl. Nehádáme se tu tedy o něčem, co jsem neřekl, ale říct jsem to mohl? Není to, jako když se manželka roz-

čilí na svého muže, protože viděla na ulici hezkou ženu a myslí si, že kdyby tam byl on, *určitě* by na ni zálibně civěl?“

„Já nevím, k čemu by se to dalo přirovnat,“ řekl Rhyme nepřítomně, protože byl opět myšlenkami v Británii, u plánu na Loganovo dopadení. Nejsou v něm nějaké trhliny? Jak je to s bezpečností? Může důvěřovat informátorům, že nevyzradili informace, kterých by se vrah mohl chytit?

Zazvonil telefon a na ploché obrazovce kousek od Rhyma se otevřelo okno s identifikací volajícího. Kriminalista pocítil zklamání, když zjistil, že mu nevolají z Londýna, nýbrž z mnohem větší blízkosti – konkrétně z Velkého baráku, což byl policajtský termín pro ústředí sídlící na One Police Plaza v centrálním Manhattanu.

„Příkaz: přijmout hovor.“ V telefonu cvaklo a Rhyme vyštěkl: „Co je?“

Z dálky osmi kilometrů se ozval hlas: „Máš blbou náladu?“

„Ještě se mi neozvali z Anglie.“

„Máš snad pohotovost, nebo co?“ zeptal se detektiv Lon Sellitto.

„Logan zmizel. Každým okamžikem by se mohl o něco pokusit.“

„Staráš se o něj jako o dítě,“ poznamenal Sellitto.

„Když myslíš. Tak co potřebuješ? Nechci blokovat linku.“

„Tolik špičkového vybavení, a přitom nemáš funkci přidržení hovoru?“

„Lone.“

„Dobře. Mám něco, o čem bys měl asi vědět. Minulý týden ve čtvrtek došlo k jedné loupeži a vraždě. Obětí byla žena z Village. Alice Sandersonová. Pachatel ji ubodal a ukradl nějaký obraz. Dopadli jsme ho.“

Proč kvůli tomu volá? Obyčejný zločin a pachatel ve vazbě. „Problém s důkazy?“

„Ne.“

„Tak to by mě zajímalo, proč mi voláš.“

„Před půl hodinkou někdo volal dozorčímu detektivovi.“

„K věci, Lone. K věci.“ Rhyme civěl na bílou tabuli obsahující podrobnosti o plánu dopadení zabijáka v Anglii. Plán byl komplikovaný.

A křehký.

Sellitto ho vytrhl ze zamyšlení. „Hele, je mi to líto, Linku, ale musím ti říct, že pachatelem je tvůj bratranec Arthur Rhyme. Je to vražda prvního stupně. Kouká z toho pro něj pětadvacet let a státní zástupce tvrdí, že obžaloba je neprůstředná.“

3

„Dlouho jsme se neviděli.“

V laboratoři seděla Judy Rhymová. Ruce sepjaté, obličej popelavý a k tomu křečovitá snaha nedívat se na nic jiného než na kriminalistovy oči.

Dvě reakce na jeho postižení dováděly Rhyma k vzteku: když se návštěvník s nesmírnou námahou snažil předstírat, že žádné postižení neexistuje, a když je naopak pokládal za důvod být Rhymovým nejlepším kamarádem a začal s ním vtípkovat a vést chlapácké řeči, jako by spolu bojovali ve válce. Judy spadala do první kategorie: pečlivě vážila slova a teprve poté je Rhymovi jemně předestřela. Pořád to však byla jakás takás příbuzná, a tak Rhyme zůstal trpělivý, přestože se musel přemáhat, aby nepokukoval po telefonu.

„Ano, dlouho,“ přitakal.

Thom vyřizoval společenské formality, které šly odjakživa mimo Rhyma. Nabídl Judy kávu, ale ta teď stála na stole před ní netknutá jako rekvizita. Rhyme ještě jednou upřel toužebný pohled na whisky, avšak Thom ho bez problémů ignoroval.

Atraktivní tmavovlasá Judy se zdála být v lepší formě, než když ji viděl naposledy, což bylo asi dva roky před nehodou: měla pevné svaly a vysportovanou postavu. Konečně se odvážila

odtrhnout oči od Rhyma. „Mrzí mě, že jsme za tebou nikdy nepřijeli. Opravdu. Chtěla jsem.“

Čímž neměla na mysli společenskou návštěvu před jeho zraněním, nýbrž návštěvu jako projev účasti poté, co Rhyme ochrnul. Lidé, kteří přežili tragickou událost, vnímají nevyslovená sdělení stejně silně jako slova samotná.

„Dostals ty květiny?“

Tehdy po nehodě byl Rhyme otupělý – z léků, ze samotného úrazu i z psychologického zápasu s nepředstavitelnou myšlenkou, že už nikdy nebude chodit. Nevzpomínal si, že by od nich dostal nějaké květiny, ale nepochyboval, že mu je poslali. Spousta lidí mu poslala květiny. Květiny jsou snadné, návštěvy těžké. „Ano. Díky.“

Mlčení. A pak bezděčný a bleskurychlý pohled na jeho nohy. Lidé si myslí, že když člověk nemůže chodit, má něco s nohama. Jenže ty jsou v pořádku. Problémem je poručit jim, co mají dělat.

„Vypadáš dobře,“ prohodila.

Rhyme nevěděl, jestli vypadá dobře, nebo ne. Nikdy se tím vážně nezabýval.

„A slyšela jsem, že ses rozvedl.“

„To je pravda.“

„Mrzí mě to.“

Proč? podivil se Rhyme. Byla to však cynická myšlenka, a tak raději přikývl a přijal její účast.

„A copak Blaine dělá?“

„Bydlí na Long Islandu. Znovu se vdala. Ale moc spolu v kontaktu nejsme. Když nemáš děti, obvykle to tak dopadne.“

„Moc se mi líbilo, když jste spolu tehdy přijeli do Bostonu na prodloužený víkend.“ Následoval úsměv, který ve skutečnosti úsměvem nebyl. Jen namalovanou maskou.

„Ano, bylo to hezké.“

Víkend v Nové Anglii. Nakupování, cesta na jih do Cape Codu, piknik u vody. Rhyme si vzpomínal, jak nádherné mu tehdy to místo připadalo. Když viděl zelené skály u pobřeží, popustil uzdu fantazii a rozhodl se založit sbírku řas z okolí New Yorku a začlenit ji do kriminalistické databáze newyorské policie. Týden pak jezdil po městě a okolí a sbíral vzorky.

Navíc se s Blaine během cesty za Arthurem a Judy ani jednou nepohádali. Dokonce i jízda domů se zastávkou v jednom motelu v Connecticutu byla příjemná. Rhyme si pamatoval, že se tehdy milovali na zadní terase pokoje a kolem nich se vznášela opojná vůně zimolezu.

Tato návštěva byla nicméně posledním Rhymovým osobním setkáním s bratrancem. Jednou se pak spolu krátce bavili, ale to bylo jen přes telefon. A pak už přišla ta nehoda. A po ní ticho.

„Arthur tak trochu zmizel ze světa.“ Judy se rozpačitě zasmála. „Věděls, že jsme se přestěhovali do New Jersey?“

„Opravdu?“

„Vyučoval na Princetону. Ale propustili ho.“

„Co se stalo?“

„Dělal tam asistenta a výzkumného pracovníka. A oni se rozhodli, že mu nenabídnou řádné profesorské místo. Art tvrdí, že za tím byla politika. Víš, jak to na univerzitách chodí.“

Henry Rhyme, Artův otec, byl renomovaným profesorem fyziky na Chicagské univerzitě – v této větvi Rhymovy rodiny byly akademické posty velmi ceněnou hodnotou. Už na střední škole diskutovali Arthur s Lincolnem o přednostech univerzitního výzkumu a výuky oproti práci v soukromém sektoru. „V akademické sféře můžeš být obrovským přínosem pro společnost,“ prohlásil Art, když spolu oba chlapi popíjeli poněkud nezákonné pivo, a podařilo se mu zachovat vážnou tvář, když se Lincoln vytasil s nevyhnutelnou replikou: „To jednak, a taky se asistentky dokážou pořádně odvázat.“

Rhyma nepřekvapilo, když se Art rozhodl pro práci na univerzitě.

„Mohl tam dál působit jako asistent, ale raději odešel. Pořádně ho to naštvalo. Předpokládal, že si okamžitě sežene jiné místo, jenže to se nestalo. Nějakou dobu byl bez práce a nakonec nastoupil do soukromé firmy. Pracuje pro jednoho výrobce lékařských přístrojů.“ Následoval další automatický pohled – tentokrát na důmyslný invalidní vozík. Vzápětí Judy zčervenala, jako by se dopustila strašlivého faux pas. „Nebyla to jeho vysněná práce a taky v ní nebyl opravdu šťastný. Jsem si jistá, že tě chtěl přijet navštívit. Ale zřejmě mu byla hanba, že si v životě nevedl tak dobře. Zvlášť když ty jsi teď taková celebrita.“

Konečně usrkla kávu. „Měli jste toho tolik společného. Byli jste jako bratři. Vzpomínám si na Boston, na všechny ty historky, které jste dávali k lepšímu. Byli jste vzhůru půlku noci a celou tu dobu jste se chechtali. Věcem, které jsem o něm nikdy nevěděla. A můj tchán Henry – když byl ještě naživu, tak o tobě pořád mluvil.“

„Opravdu? Docela hodně jsme si psali. Poslední dopis mi poslal pár dní před smrtí.“

Rhyme měl na strýce desítky nesmazatelných vzpomínek, ale jeden výjev mu utkvěl v paměti výrazněji než všechny ostatní. Vysoký, plešatý, rudolící Henry Rhyme se u štedrovečerního stolu prohýbá v zádech, hýkavě se řehťá a uvádí tím do rozpaků přibližně dvanáct rodinných příslušníků – přesněji řečeno všechny s výjimkou sebe samého, své trpělivé ženy a mladého Lincolna, který se řehťá s ním. Rhyme měl strýce velmi rád a často jezdil Arta a jeho rodinu navštěvovat – bydleli asi padesát kilometrů od něj, na břehu jezera Michigan v illinoiském Evanstonu.

Momentálně však Rhyme neměl na nostalgii náladu, a tak pocítil úlevu, když uslyšel otevírání dveří a zvuk sedmi rozhod-

ných kroků od prahu ke koberci – jejich charakter mu prozradil, kdo to je. O chvíli později vstoupila do laboratoře vysoká štíhlá rusovláska v džínsách, černém tričku a vínově červené košili. Pod rozepnutou košilí se jí vysoko u pasu rýsovala strohá silueta černé pistole Glock.

Když se Amélie Sachsová usmála a políbila Rhyma na ústa, vnímal kriminalista koutkem oka mimovolnou reakci Judyina těla. Sdělení bylo zřejmé a Rhyme si kladl otázku, co jí tak zděsilo: zda skutečnost, že se ho opomněla zeptat, jestli má nějaký vztah, anebo mylný předpoklad, že mrzák nemůže mít intimní partnerku, tím méně tak neskonale krásnou, jako byla Sachsová, která se před nástupem na policejní akademii živila jako modelka.

Rhyme obě ženy představil, Sachsová si znepokojeně vyslechla příběh o zatčení Arthura Rhyma a zeptala se, jak se Judy vyrovnává se situací. Poté následovala další otázka: „Máte děti?“

Rhyme si uvědomil, že si sice všiml Judyina faux pas, ale sám se také jednoho dopustil, když se jí zapomněl zeptat na jejich syna, jehož jméno už zapomněl. A jak se ukázalo, rodina se rozrostla. K Arthurovi mladšímu, který chodil na střední školu, přibyly dvě další děti. „Henrymu je devět. A taky máme dceru Meadow. Tě je šest.“

„Meadow?“ zeptala se Sachsová překvapeně z důvodů, které Rhyme nedokázal vydedukovat.

Judy se rozpačitě zasmála. „A *taky* bydlíme v Jersey. Ovšem s tím televizním pořadem to vůbec nesouvisí. Narodila se dřív, než jsem se na něj začala dívat.“

S televizním pořadem?

Nastalo krátké ticho, které opět přerušila Judy. „Určitě si kladeš otázku, proč jsem toho policistu požádala o tvoje číslo. Ale ze všeho nejdřív ti musím říct, že Art neví, že jsem tu.“

„Ne?“

„Abych pravdu řekla, mne samotnou by to taky nenapadlo. Byla jsem strašně rozrušená, vůbec jsem nespala a nedokázala jsem přemýšlet s chladnou hlavou. Ale před pár dny jsem v zadržovacím centru mluvila s Artem a ten mi řekl: ‚Vím, na co myslíš, ale Lincolnovi nevolej. Určitě je to jen záměna totožnosti nebo něco takového. Vysvětlí se to. Slib mi, že mu nebudeš volat.‘ Nechtěl tě zatěžovat... Víš, jaký Art je. Strašně laskavý, pořád myslí na ostatní.“

Rhyme přikývl.

„Jenže čím víc jsem si to v hlavě přebírala, tím větší smysl mi to dávalo. Nežádala bych tě, abys někde tahal za nitky nebo dělal něco, co není správné, ale napadlo mě, že bys třeba mohl někomu zavolat a říct mi, co si o tom myslíš.“

Rhyme si nedokázal představit, jak by s *tímhle* ve Velkém baráku pochodil. Jako konzultant newyorské policie v oboru soudní kriminalistiky měl za úkol odhalovat pravdu bez ohledu na to, kam ho pátrání zavede, a tamní pohlaváři byli rozhodně raději, když pomáhal obžalované usvědčovat, než když je chtěl očistovat.

„Prošla jsem pár tvých výstřížků...“

„Výstřížků?“

„Art si zakládá rodinná alba. Má novinové výstřížky o tvých případech. Desítky výstřížků. Máš za sebou opravdu úžasné věci.“

„Ale ne,“ řekl Rhyme, „jsem jenom státní zaměstnanec.“

Konečně dala Judy průchod nefalšovaným emocím: podívala se Rhymovi do očí a usmála se. „Art říkal, že tvé skromnosti nikdy ani za mák nevěřil.“

„Opravdu?“

„Ale jen proto, žes jí nikdy nevěřil *ty*.“

Sachsová se uchechtla.

Také Rhyme vyprskl smíchem, který se dal podle jeho názoru pokládat za upřímný. Po chvíli zvažněl. „Nevím, kolik toho budu moct udělat. Ale řekni mi, co se stalo.“

„Bylo to minulý čtvrtek, dvanáctého. Art každý čtvrtek odjíždí z práce dřív. Cestou domů se zastavuje v parku, aby si tam zaběhal. Běhání on zbožňuje.“

Rhyme si vzpomněl na desítky případů, kdy spolu jako kluci narození v rozmezí několika měsíců závodili na chodnících nebo v zelenožlutých polích kolem jejich domů – kobylinky před nimi uskakovaly, a když se zastavili, aby popadli dech, dorážela na jejich zpocenou kůži hejna komárů. Art se vždy zdál být v lepší formě, ale do univerzitního atletického týmu to nakonec dotáhl Lincoln – jeho bratranec ani neměl zájem se o to pokusit.

Rhyme odsunul vzpomínky stranou a soustředil se na to, co mu říká Judy.

„Z práce odešel kolem půl čtvrté a šel si zaběhat. Domů přijel mezi sedmou a půl osmou. Nepřipadal mi jiný než obvykle, nechoval se podivně. Vysprchoval se a dali jsme si večeři. Na druhý den k nám však přijela policie: dva detektivové z New Yorku a jeden státní policajt z New Jersey. Ptali se ho na různé věci a prohledali mu auto. Našli tam nějakou krev, já nevím...“ Její hlas stále obsahoval stopy šoku, který musela onoho nelehkého rána prožít. „Prohledali dům a odvezli si pár věcí. A pak se vrátili a zatkli ho. Za vraždu.“ Judy dělalo potíže to slovo vyřknout.

„A čeho přesně se měl dopustit?“ zeptala se Sachsová.

„Tvrdili, že zabil nějakou ženu a ukradl jí vzácný obraz.“ Judy se hořce ušklíbla. „Že by ukradl obraz? K čemu by mu propána byl? A vražda? Vždyť Arthur nikdy v životě nikomu neublížil. Není toho schopen.“

„Co ta krev, kterou našli? Provedli test DNA?“

„Ano, provedli. Podle všeho odpovídala ta krev oběti. Jenže tyhle testy se můžou mýlit, že jo?“

„Někdy ano,“ řekl Rhyme a pomyslel si: Ale jen velmi, velmi zřídka.

„Nebo ji tam mohl nastrčit skutečný vrah.“

„Co ten obraz?“ změnila téma Sachsová. „Jevil o něj Arthur nějaký zvláštní zájem?“

Judy si pohrávala s širokými černobílými plastovými náramky na levém zápěstí. „To je právě to, že ano: kdysi měl od toho malíře plátno. Líbilo se mu. Ale musel ho prodat, když přišel o práci.“

„Kde se ten obraz našel?“

„On se nenašel.“

„Takže jak mohla policie vědět, že ho někdo ukradl?“

„Jeden svědek vypověděl, že viděl, jako ho nějaký muž zhruba v době vraždy odnáší z bytu té ženy do auta. Ale tohle všechno je jen nějaké strašlivé nedorozumění. Shoda náhod... Musí to tak být, určitě je to jen politováníhodná série nešťastných náhod.“ Judyin hlas se zlomil.

„Znal se s obětí?“

„Art nejdřív tvrdil, že ne, ale pak ho napadlo, že se mohli setkat. V jedné galerii, kterou občas navštěvuje. Jenže jedním dechem prohlásil, že pokud si vzpomíná, tak s ní nikdy nemluvil.“ Judyin pohled se nyní přesunul na tabuli zobrazující schématický plán Loganova dopadení v Anglii.

Rhyme si vzpomněl na další chvíle prožité společně s Arthurem.

Utíkej k tamtomu stromu... Ne, ty srágoro..., až tam k tomu javoru. Kdo se první dotkne kmene. Takže na tři. Raz..., dva..., ted!

Neřekls tři!

„Ale vy jste nám neřekla všechno, že ne, Judy? Tak nám to povězte.“ Rhyme předpokládal, že Sachsová spatřila něco v ženiných očích.

„Jsem jenom rozrušená. I kvůli dětem. Případají si jako ve zlém snu. Sousedí se k nám chovají jako k teroristům.“

„Nerada na vás naléhám, ale je důležité, abychom znali všechna fakta. Prosím vás.“

Zardění se vrátilo a Judy si sevřela rukama kolena. Rhyme se Sachsovou měli kamarádku, která pracovala jako agentka Kalifornského úřadu vyšetřování. Jmenovala se Kathryn Danceová a byla to expertka na kinezii neboli řeč těla. Rhyme pokládal tyto věci v porovnání se soudní kriminalistikou za podružné, ale naučil se Danceovou respektovat a současně se o její specializaci něco dozvěděl. Díky tomu nyní hravě poznal, že Judy Rhymová je uzlíčkem stresu.

„Tak povídejte,“ vybídla ji Sachsová.

„Jde o to, že policie našla i nějaké další důkazy – tedy, ony to vlastně ani tak důkazy nebyly. Spíš jen takové náznaky. Jenže... jenže je přivedly k přesvědčení, že Art a ta žena spolu možná něco měli.“

„A co si o tom myslíte vy?“ zeptala se Sachsová.

„Podle mě s ní nic neměl.“

Rhymovi neuniklo, že na tuto otázku odpověděla Judy méně kategoricky. Rozhodně ji nepopřela tak vehementně jako vraždu a krádež. Zoufale si přála, aby odpověď zněla ne, ačkoliv si zřejmě již dříve vyvodila stejný závěr jako nyní Rhyme: kdyby ta žena skutečně byla Arthurovou milenkou, hovořilo by to v jeho prospěch. Neznámého člověka oloupíte snadněji než někoho, s kým spíte. Jako manželka a matka přesto Judy doufala v zápornou odpověď.

Zvedla oči a s poněkud menší upjatostí si prohlédla Rhyma, křeslo, ve kterém seděl, i všechny ostatní přístroje definující

jeho současný život. „Ať už se mezi nimi odehrálo nebo neodehrálo cokoli, on tu ženu *nezabil*. Nemohl. V hloubi duše to vím... Dokážete s tím něco udělat?“

Rhyme se Sachsovou se na sebe podívali. „Promiň, Judy,“ řekl Rhyme, „ale momentálně máme rozdělaný jeden velký případ. Jsme velmi blízko k dopadení mimořádně nebezpečného vraha. Tohle hodit za hlavu nemůžu.“

„To bych ani nechtěla. Ale třeba bys mohl udělat aspoň *něco*. Jinak už nevím, co si počít.“ Judy se třásl ret.

„Zavolám na pár míst,“ slíbil jí Rhyme, „a zjistím, co se dá dělat. Nedokážu ti poskytnout informace, ke kterým by ses nemohla dostat přes svého právníka, ale zkusím ti po pravdě říct, jak vidím šance obžaloby v případném soudním procesu.“

„Děkuji ti, Lincolne.“

„Který advokát ho zastupuje?“

Judy mu sdělila jméno a telefonní číslo. Byl to jeden velice renomovaný a velice drahý advokát, jehož Rhyme znal. Zároveň však věděl, že tento člověk bude mít spoustu dalších případů a že těžiště jeho zkušeností bude spočívat spíše ve sféře finanční než násilné trestné činnosti.

Sachsová se zeptala na jméno státního zástupce.

„Bernhard Grossman. Jestli chcete, seženu vám na něj číslo.“

„To je v pořádku,“ odpověděla Amélie. „Jeho číslo mám. Už jsem s ním pracovala. Rozumný člověk. Předpokládám, že vašemu muži nabídl dohodu výměnou za přiznání.“

„To nabídl, a náš advokát na ni chtěl přistoupit. Jenže Art to odmítl. Pořád tvrdí, že je to nějaký omyl a že se všechno vysvětlí. Jenže takhle to nemusí být vždycky, že ne? I lidi, kteří jsou nevinní, se někdy dostanou do vězení, nemám pravdu?“

Ano, dostanou, pomyslel si Rhyme. „Zavoláme na pár míst,“ ubezpečil Judy.

Artova manželka vstala. „Nedokážu vypovědět, jak moc mě mrzí, že jsme se tak málo stýkali. Je to neomluvitelné.“ Judy pak Rhyma překvapila, když zamířila přímo k němu, sklonila se a přitiskla na něj tvář. Rhyme ucítil nervózní pot a dvě výrazné vůně, možná deodorant a lak na vlasy. Parfém necítil. Judy nebyla parfémový typ. „Děkuji ti, Lincolne.“ Vyrázila ke dveřím, tam se zastavila a oběma řekla: „Ať už o té ženě a Arthurovi zjistíte cokoliv, vyrovnám se s tím. Záleží mi jen na tom, aby nešel do vězení.“

„Udělám, co bude v mých silách. Zavoláme ti, jestli narazíme na něco konkrétního.“

Sachsová ženu vyprovodila.

Když se vrátila, Rhyme prohlásil: „Nejdřív to probereme s právníky.“

„Mrzí mě to, Rhyme.“ Kriminalista se zamračil a Sachsová dodala: „Musí to být pro tebe strašně těžké.“

„Co jako?“

„Když ti tak blízkého příbuzného zatknou za vraždu.“

Rhyme pokrčil rameny – bylo to jedno z mála gest, kterého byl schopen. „Ted Bundy byl taky něčí syn. A možná i něčí bratranec.“

„Ale stejně.“ Sachsová zvedla sluchátko. Po chvíli se jí podařilo sehnat číslo na Arthurova advokáta a nechat mu vzkaz v hlasové schránce. Rhyme přemýšlel, na které jamce kterého golfového hřiště se advokát momentálně nachází.

Následně se spojila s náměstkem okresního státního zástupce Grossmanem, který si na rozdíl od advokáta neužíval volna, ale seděl ve své kanceláři v centru města. Příjmení pachatele si s věhlasným kriminalistou do souvislosti nedal. „Heleďte, to mě mrzí, Lincolne,“ řekl upřímně. „Ale musím říct, že je to dost jasný případ. Nevařím z vody. Kdyby tam byly nějaké skuliny, tak bych vám to řekl. Ale nejsou. Porota ho shledá vinným.“

Kdybyste ho dokázal přemluvit, ať přistoupí na dohodu, tak byste mu prokázal obrovskou službu. Snad bych mohl sejít až na dvanáct natvrdo.“

Dvanáct let bez možnosti podmíněčného propuštění. Tohle by Arthura zabilo, pomyslel si Rhyme.

„To jsme vám vděční,“ prohodila Sachsová.

Státní zástupce dodal, že mu zítra začíná jeden složitý proces, takže se jim momentálně nemůže příliš věnovat. Jestli budou chtít, zavolá jim během týdne.

Sdělil jim však jméno vedoucího detektiva v případě, Bobbyho LaGrange.

„Toho znám,“ řekla Sachsová a vytočila detektivovo domácí číslo. Sepnula se jí však hlasová schránka, a tak mu zkusila zavolat na mobil. Detektiv se jí ozval okamžitě.

„LaGrange.“

Šum větru a šplouchání vody Sachsové prozradily, jak hodlá detektiv naložit s dnešním teplým a jasným dnem.

Představila se.

„Jak se vede, Amélie? Čekám na telefonát od jednoho práskáče. V Red Hooku se má každou chvíli něco strhnout.“

Aha, takže nesedí na rybářském člunu.

„Možná ti budu muset nečekaně zavěsit,“ dodal detektiv.

„Rozumím. Pustím tě nahlas.“

„Detektive, tady je Lincoln Rhyme.“

Zaváhání. „Aha. Jo.“ Telefonát od Lincolna Rhyma si vždy bleskurychle získal plnou pozornost volaného.

Rhyme detektivovi vysvětlil situaci kolem svého bratrance.

„Počkejte... *Rhyme*. No jo, říkal jsem si, že je to zvláštní jméno, takové neobvyklé. Ale nikdy jsem si to s váma nedal dohromady. A on se o vás taky nikdy nezmiňoval. Během žádného výslechu. Tak to je váš bratranec. Páni, to mě teda mrzí.“

„Nechci se vám do toho případu vměšovat, detektive. Ale slíbil jsem, že vám zavolám a zjistím, jak se věci mají. Vím, že už to dostal na stůl státní zástupce. Před chvílí jsem s ním mluvil.“

„Musím říct, že to zatčení bylo oprávněné. Na vraždách dělám už pět let, a když nepočítám gangsterskou popravu, kterou na vlastní oči viděl jeden dopravák, tak tohle byl nejneprůstřelnější případ, jaký jsem kdy viděl.“

„A co se vlastně stalo? Artova žena mi to jen letmo nastínila.“

LaGrange začal mluvit škrobenou řečí bez emocí, kterou detektivové používají, když někomu líčí podrobnosti o zločinu: „Váš bratranec odešel z práce dříve. Jel do bytu ženy jménem Alice Sandersonová dole ve Village. Také ona odešla ze zaměstnání dříve. Nevíme jistě, jak dlouho se u ní zdržel, ale někdy kolem šesté hodiny ji ubodal a odcizil jí obraz.“

„Prý docela vzácný.“

„Jo. Ale zase to nebyl žádný Van Gogh.“

„Kdo byl autorem?“

„Malíř jménem Prescott. Jo, a taky jsme našli nabídky k odprodeji Prescottových děl, které několik galerií zaslalo vašemu bratrancovi. Takže to s ním moc dobře nevypadá.“

„Popište mi osudný den podrobněji,“ vyzval ho Rhyme.

„Dvanáctého května asi v šest hodin večer zaslechl svědek výkřiky a o pár minut později uviděl neznámého muže nakládat nějaký obraz do bledě modrého mercedesu parkujícího na ulici. Řidič pak rychle odjel, takže svědek zachytil jen první tři písmena registrační značky – nedokázal říct, ze kterého státu to auto pocházelo, a tak jsme propátrali všechny státy v okolí New Yorku, zúžili jsme seznam a postupně vyslechli všechny majitele. Jedním z nich byl i váš bratranec. Zajeli jsme za ním s partákem do Jersey a vzali s sebou i jednoho státního policistu – kvůli protokolu, chápete. Na zadních dveřích a taky na zadním sedadle auta jsme viděli něco, co vypadalo jako krev.

A pod sedadlem ležela zkrvavená žínka, která se shodovala se sadou žínek v bytě oběti.“

„A DNA byla pozitivní?“

„Jo, byla to její krev.“

„Dokázal ho ten svědek identifikovat?“

„Ne, byl to anonymní svědek. Volal nám z automatu a odmítl se představit. Nechtěl se do ničeho zaplést. Ale my jsme už žádné svědky nepotřebovali. Ohledávačka měla hodiny. Přímou ve vstupních dveřích oběti pořídili otisk boty – stejné boty nosil i váš bratranec – a našli i další dobré důkazy.“

„Kategorizační důkazy?“

„Jo, kategorizační. Stopy pěny na holení, drobkyně ze sladkostí, hnojivo na trávník z jeho garáže. Všechno se přesně shodovalo s tím, co našli v bytě oběti.“

Ne, *neshodovalo*, pomyslel si Rhyme. Důkazy se dělí do několika skupin. „Individualizační“ důkazy lze přisoudit jedinému zdroji – sem patří DNA nebo otisky prstů. „Kategorizační“ důkazy mají společné charakteristiky s podobnými materiály, ale nemusí nutně pocházet ze stejného zdroje. Třeba kobercová vlákna. Test DNA krve nalezené na místě činu dokáže s určitostí konstatovat „shodu“ s krví pachatele. U kobercového vlákna z místa činu však lze pouze konstatovat, že „odpovídá“ vláknům nalezeným v domě podezřelého, z čehož pak porota *může* vyvodit závěr, že obžalovaný byl na místě činu přítomen.

„Jak jste se díval na otázku, jestli podezřelý oběť znal?“ zeptala se Sachsová.

„On tvrdil, že ji neznal, jenže pak jsme našli dvě její poznámky – jednu v práci a jednu doma. Na první stálo: ‚Art – pití‘. A na druhé jenom ‚Arthur‘. Nic dalšího. Jo, a taky jsme našli jeho jméno v jejím diáři.“

„A co jeho číslo?“ Rhyme se mračil.

„Ne. Měl mobil s předplacenou kartou. Žádný záznam.“

„Takže myslíte, že byli víc než jen přátelé?“

„Blesklo nám to hlavou. Proč by jí jinak dával jen číslo mobilu s předplacenou kartou, a ne číslo domů nebo do práce?“ Detektiv se zasmál. „Ovšem jí na tom zjevně nezáleželo. Byli byste překvapeni, co všechno lidi bez otázek skousnou.“

Zase tak překvapeni bychom nebyli, pomyslel si Rhyme.

„A telefon samotný?“

„To je právě to. Ten jsme vůbec nenašli.“

„A vy si myslíte, že ji zabil, protože na něj vyvíjela nátlak, aby kvůli ní opustil manželku?“

„Tohle musí vyargumentovat státní zástupce. Ale nějak tak to bude.“

Rhyme si tyto informace srovnal s tím, co o svém bratrancí věděl, třebaže ho už více než deset let neviděl: nedokázal detektivova tvrzení potvrdit ani vyvrátit.

„Měl motiv k její vraždě ještě někdo jiný?“ dotázala se Sachsová.

„Ne. Příbuzní a přátelé vypověděli, že občas s někým chodila, ale nikdy nešlo o nic vážného. Žádné srdceryvné rozchody. Dokonce mi blesklo hlavou, jestli to třeba neudělala jeho manželka – Judy, ale ta má na tu dobu alibi.“

„A Arthur ho nemá?“

„Nemá. Tvrdí, že si šel zaběhat, ale nikdo nepotvrdil, že by ho viděl. Clintonský státní park je pěkně velký. A pěkně opuštěný.“

„Zajímalo by mě,“ řekla Sachsová, „jak se během výslechů choval.“

LaGrange se zasmál. „Zvláštní, že se na to ptáte – tohle byl totiž nejpodivnější aspekt celého případu. Působil naprosto ohromeně. Když nás uviděl, jako by se úplně sesypal. Už jsem zatýkal spoustu lidí, včetně několika profiků. Lidí s konexema. Ale tenhle chlap s tím svým přístupem ‚mouchy, snězte si mě‘

předstíral nevinného nejpřesvědčivěji. Skvělý herec. Vzpomínáte si, že by měl tyhle vlohy, detektive Rhyme?“

Kriminalista neodpověděl. „Co se stalo s tím obrazem?“

Chvilí ticha. „To je další věc. Vůbec jsme ho nenašli. Nebyl v jeho domě ani v garáži, ale lidi z ohledávačky našli na zadním sedadle auta a v jeho garáži bláto. Odpovídalo blátu ze státního parku kousek od jeho domu, kam chodil každý večer běhat. Myslíme si, že ten obraz zakopal někde tam.“

„Ještě jedna otázka, detektive,“ řekl Rhyme.

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho, během něhož se z reproduktorů tiše ozývalo jen jakési nesrozumitelné drmolení a vytí větru. „Povídejte.“

„Můžu vidět spis?“

„Spis?“ Nebyla to otázka. Detektiv jen potřeboval získat čas k přemýšlení. „Je to dobře vystavený případ. Postupujeme podle předpisů.“

„O tom ani na okamžik nepochybujeme,“ vložila se do věci Sachsová. „Jde o to, že Arthur prý odmítl přistoupit na dohodu.“

„Aha. A vy ho chcete přemluvit, aby ji vzal? Jo, to chápu. Bylo by to pro něj nejlepší. Jenže já už mám jen kopie, originál spisu i veškeré důkazy jsou u státního zástupce. Nicméně protokoly vám obstarat můžu. Den nebo dva vám stačí?“

Rhyme zavrtěl hlavou a Sachsová detektivovi řekla: „Kdybyste nebyl proti a domluvil mi to s někým u vás v archivu, zajedu tam sama a vyzvednu si ten spis okamžitě.“

V reproduktorech opět zaskučel vítr a pak rychle ustal. LaGrange se zřejmě přesunul na kryté místo.

„Jo, dobře. Hned tam zavolám.“

„Díky.“

„Rádo se stalo. Hodně štěstí.“

Jakmile ukončili hovor, Rhyme se krátce usmál. „To byla dobrá finta. S tím přemlouváním, aby šel na dohodu.“

„Musíš vědět, co na koho platí,“ prohodila Sachsová, přehodila si kabelku přes rameno a vyrazila ze dveří.

4

Z výletu na One Police Plaza se Sachsová vrátila mnohem rychleji, než kdyby jela veřejnou dopravou – nebo kdyby stála na semaforech. Rhyme věděl, že si na palubní desku auta postavila majáček a zapnula ho. Jezdila v Camaru SS z roku 1969, které si před pár lety nechala nastříkat ohnivě červenou barvou, aby ladila s odstínem Rhymova invalidního vozíku. Ve vztahu k autům se dodnes chovala jako teenager a vítala jakoukoliv záminku, jak provětrat našlapaný motor svého vozu a spálit gumu na pneumatikách.

„Všechno jsem okopírovala,“ ukázala na tlustou složku a s bolestivou grimasou usedla na vyšetřovací stůl.

„Jsi v pořádku?“

Amélie Sachsová trpěla celý život artritidou – glukosamin, chondroitin a advil nebo naprosyn chroupala jako bonbony, ale svou chorobu si jen málokdy připouštěla, protože měla strach, že kdyby se o ní dozvěděli nadřízení, posadili by ji ze zdravotních důvodů do kanceláře. Dokonce i když byla s Rhymem sama, snažila se svou bolest zlehčovat. Dnes ovšem připustila: „Někdy to bolí víc.“

„Chceš si odpočinout?“

Zavrtěla hlavou.

„Takže co tu máme?“

„Vyšetřovací zprávu, soupis důkazů a kopie fotografií. Ovšem žádné videozáznamy. Ty jsou u státního zástupce.“

„Takže to všechno proberme. Chci vidět zprávu o prvotním ohledání místa činu a Arthurova domu.“

Sachsová zamířila k tabuli – podobných stály v laboratoři desítky – a za Rhymova přihlížení na ni přepsala informace ze spisu.

VRAŽDA ALICE SANDERSONOVÉ

BYT ALICE SANDERSONOVÉ:

- Stopy pěny na holení Edge Advanced Gel s aloe
- Drobky z bramborových lupínků Pringles, bez tuku, s příchutí barbecue
- Nůž Chicago Cutlery (MW)
- Hnojivo TruGro
- Otisk boty Alton EZ-Walk, velikost 10½
- Malý kousek gumové rukavice
- Zmínky o „Artovi“ a číslo mobilního telefonu s předplacenou kartou v diáři oběti. Číslo již neaktivní. Nevystopovatelné. (Možný milostný vztah?)
- Dvě poznámky: „Art - pití“ (kancelář) a „Arthur“ (byt)
- Svědek viděl bledě modrý mercedes, značka obsahovala písmena NLP

AUTOMOBIL ARTHURA RHYMA:

- Bledě modrý sedan Mercedes třídy C, rok výroby 2004, newjerseyská registrační značka NLP 745 registrovaná na Arthura Rhyma

- Krev na dveřích a podlážce vzadu (DNA odpovídá oběti)
- Krvavá žínka odpovídající sadě nalezené v bytě oběti (DNA odpovídá oběti)
- Bláto obdobného složení jako bláto odebrané v Clintonském státním parku

DŮM ARTHURA RHYMA:

- Pěna na holení Edge Advanced Gel s aloe, odpovídá pění z primárního místa činu
- Bramborové lupínky Pringles, bez tuku, s příchutí barbecue
- Hnojivo TruGro (garáž)
- Rýč obsahující uschlé bláto podobné blátu z Clintonského státního parku (garáž)
- Nože Chicago Cutlery, stejný typ jako nůž MW
- Boty Alton EZ-Walk, velikost 10½, vzor na podrážce podobný vzoru z primárního místa činu
- Letáky z Wilcoxovy galerie v Bostonu a galerie Anderson-Billings Fine Arts v Carmelu, týkající se výstav obrazů Harveyho Prescottta
- Krabíčka s gumovými rukavicemi Safe-Hand, složení gumy obdobné jako u kousku nalezeného na primárním místě činu (garáž)

„Panejo, to je pořádně usvědčující, Rhyme,“ poznamenala Sachsová, když odstoupila od tabule a založila si ruce v bok.

„Plus fakt, že používal telefon s předplacenou kartou. Plus ty zmínky o ‚Artovi‘. A nikde žádná adresa jeho bydliště nebo zaměstnavatele. To by *opravdu* naznačovalo milostný vztah... Ještě nějaké podrobnosti?“

„Ne. Pak už jen fotky.“

„Přilep je na tabuli,“ poručil Rhyme Sachsově, prohlédl si tabulku a zalitoval, že nemohl místo činu ohledat sám, přesněji řečeno prostřednictvím Amélie Sachsově, což byl jejich častý způsob práce – Amélie měla na místě činu mikrofon se sluchátky nebo videokameru s vysokým rozlišením a tímto způsobem předávala veškeré poznatky Rhymovi.

Fotografie z místa činu prozrazovaly, že ohledávací tým odvedl slušnou, ale ne hvězdnou práci. Chyběly snímky z vedlejších místností. A ten nuž... Rhyme si prohlédl fotografii zkrvavené zbraně ležící pod postelí. Jeden technik na snímku nadzvedával okraj přehozu, aby získal lepší záběr. Otázka však zněla, zda byl nuž pod postelí vidět, když byl přehoz spuštěný přes okraj. Pokud ne, znamenalo to, že si ho pachatel ve víru událostí nemusel všimnout a mohl ho v bytě zapomenout, zatímco pokud ano, mohl ho tam pachatel záměrně nastrčit, aby přivedl policii na falešnou stopu.

Rhyme si prohlédl snímek balicího papíru na podlaze – právě do něj byl zřejmě zabalen Prescottův obraz.

„Něco tady nehraje,“ zašeptal.

Sachsová na něj od tabule pohlédla.

„Ten obraz,“ pokračoval Rhyme.

„Co je s ním?“

„LaGrange naznačil dva motivy. Za prvé že Arthur toho Prescottta ukradl jako zástěrku, přičemž ve skutečnosti chtěl Alici zabít, aby mu zmizela ze života.“

„Jasně.“

„Jenže,“ rozvíjel myšlenku Rhyme, „pokud by chtěl chytrý pachatel vyvolat zdání, že vražda byla jen vedlejší okolností a je mu šlo hlavně o loupež obrazu, určitě by nekradl jedinou věc v tom bytě, kterou by si policie mohla dát do spojitosti s ním.“

Nezapomeň, že i Art kdysi jednoho Prescottta vlastnil. A z galerií mu o něm posílali letáky.“

„Jasně, Rhyme, tohle nemá logiku.“

„A za druhé předpokládejme, že po tom obraze *opravdu* toužil, ale nemohl si ho dovolit. V tom případě by však pro něj bylo daleko bezpečnější a snazší vloupat se do bytu a odvézt si ten obraz v době, kdy byla majitelka v práci – a ne ji kvůli němu vraždit.“ Při posuzování bratrancovy viny či nevinu navíc Rhymovi nesesedlo ani bratrancovo chování, když ho policie přijela zatknout, i když tento argument nefiguroval v Rhymově žebříčku důležitosti příliš vysoko. „Možná si na toho nevinného nehrál. Možná opravdu nevinný je... Říkalas, že je to pořádně usvědčující? Ne. Podle mě je to *příliš* usvědčující.“

Začal v duchu přemítat: předpokládejme, že to neudělal. Kdyby to opravdu neudělal, mělo by to dalekosáhlé důsledky. Nebyla by to totiž jen obyčejná záměna totožnosti – na to byly důkazy příliš přesvědčivé, a to včetně průkazné spojitosti mezi její krví a jeho autem. Ne, pokud byl Art nevinný, pak to znamenalo, že si někdo musel dát obrovskou práci, aby ho do té vraždy namočil.

„Myslím, že to na něj někdo narafičil.“

„Proč?“

„Motiv nás zatím nezajímá,“ zabručel Rhyme. „Hlavní otázka teď zní *jak*. Jakmile ji zodpovíme, dovede nás k odpovědi na otázku *kdo*. Možná přitom i zjistíme *proč*, ale není to pro nás prvořadé. Takže vycházejme z předpokladu, že někdo jiný, nějaký pan X, zavraždil Alici Sandersonovou, ukradl ten obraz a hodil všechno na Arthura. Jak se mu mohlo něco takového podařit, Sachsová?“

Amélie sebou škusbla – zase ta její artritida – a posadila se. Několik okamžiků přemýšlela a pak řekla: „Pan X sledoval

Arthura a sledoval i Alici. Viděl, že mají zájem o umění, dal je v té galerii dohromady a zjistil si jejich totožnost.“

„Pan X ví, že Alice vlastní Prescottta. Taky by si nějakého přál, ale nemůže si ho dovolit.“

„Jasně.“ Sachsová kývla na tabulku s důkazy. „Poté se vloupá do Arthurova domu a zjistí, že Arthur má doma čipsy Pringles, pěnu na holení Edge, hnojivo TruGro a nože Chicago Cutlery. Ukrade pár vzorků, aby je mohl roztrousit na místě činu. Ví, jaké boty Arthur nosí, takže může nechat na prahu otisk, a po- maže Arthurův rýč blátem ze státního parku...“

„A teď si zkusme představit, jak to probíhalo dvanáctého května. Pan X se nějakým způsobem dozvěděl, že Art ve čtvrtky vždycky odchází z práce dřív a jde si zaběhat do opuštěného parku, takže na tuto dobu nemá alibi. Odjel do bytu oběti, zavraždil ji, ukradl ten obraz a zavolal z automatu na policii, aby ohlásil, že slyšel křik a viděl, jak nějaký muž odnáší obraz do auta, které se hodně podobalo Arthurově mercedesu, a to včetně prvních tří písmen registrační značky. Nato zamířil do Arthurova domu v New Jersey a zanechal tam stopy krve, bláto, žínku a rýč.“

Zazvonil telefon. Byl to Arthurův advokát. Zmučeným hlasem jim zopakoval vše, co už věděli od asistenta státního zástupce. Nenabídl jim nic, co by mohlo pomoci, a dokonce se je několikrát pokusil přemluvit, aby přiměli Arthura k přijetí nabízené dohody. „Jinak ho semelou,“ prohlásil doslova. „Udělejte to pro něj. Vyjednám mu patnáct let.“

„To ho zničí,“ prohlásil Rhyme.

„Ne tolik jako doživotí.“

Rhyme se s právníkem chladně rozloučil a zavěsil. Znovu se zadíval na důkazní tabuli.

Vtom ho napadlo něco dalšího.

„Co je, Rhyme?“ Sachsová si všimla, jak jeho oči vystřelily ke stropu.

„Myslíš, že to mohl udělat už dříve?“

„Jak to myslíš?“

„Budeme-li předpokládat, že pachatelovým cílem – *motivem* – byla krádež toho obrazu, tak to zrovna nevypadá na jednorázovou záležitost. Tohle nebyl Renoir, za kterého shrábneš deset milionů a můžeš se navždycky vypařit. Spíš to vypadá jako výdělečný podnik. Pachatel přišel na chytrý způsob, jak se vyvlíknout ze zločinu, a bude v něm pokračovat tak dlouho, dokud ho někdo nezastaví.“

„Jo, dobrá poznámka. Takže bychom se měli zaměřit na další krádeže obrazů.“

„Ne. Proč by kradl jen obrazy? Mohlo to být cokoliv. Ale jednu věc budou mít ty případy společnou.“

Sachsová se zamračila a pak přišla s odpovědí. „Vraždu.“

„Přesně tak. Protože pachatel hází své činy na někoho jiného, musí oběti vraždit – jinak by ho totiž mohly identifikovat. Zavolej někomu z oddělení vražd. Třeba i domů, když bude třeba. Zajímá nás přesně stejný scénář: vražda, na jejímž pozadí leží nějaký doprovodný zločin, například krádež, a k tomu silné nepřímé důkazy.“

„A možná i shoda DNA u vzorku, který mohl být nastrčený.“

„Správně,“ prohlásil Rhyme a pocítil vzrušení z myšlenky, že možná káplí na něco velkého. „A pokud se přesně drží zavedeného vzorce, bude v těch případech figurovat i anonymní svědek, který všechno ohlásil na policii a přihodil pár konkrétních usvědčujících informací.“

Sachsová zamířila ke stolu v rohu laboratoře, posadila se a pustila se do telefonování.

Rhyme si opřel hlavu o vozík a sledoval svou partnerku. Všiml si, že má za nehtem zaschlou krev. A nad uchem se jí táhl škrábanec, napůl ukrytý za rovnými zrzavými vlasy. Sachsová to dělala často: drásala si kůži na hlavě, kousala si nehty a ubližovala si i bezpočtem dalších drobných způsobů – zčásti to byl zlovyk a zčásti ukazatel stresu, který v ní bublal.

Pokývala hlavou, něco si zapsala a v jejích očích se objevil soustředěný výraz. Rhymovi se roztlouklo srdce, třebaže je sám přímo necítil. Bezpochyby se dozvěděla něco důležitého. V tu chvíli jí jako naschvál dopsala propiska, a tak ji odhodila na podlahu a vytáhla další se stejnou rychlostí, s jakou na soutěžích ve sportovní střelbě odjišťovala pistoli.

Po deseti minutách zavěsila.

„Tak tohle si poslechni, Rhyme.“ Usedla vedle něj do proutěného křesílka. „Mluvila jsem s Flintákem.“

„Á, dobrá volba.“

Joseph Flintlick, jehož přezdívka dávala tušit, že její nositel je stará puška, působil jako detektiv na oddělení vražd už v době, kdy byl Rhyme ještě zelenáč. Tenhle nedůtklivý stařík byl obeznámen prakticky se všemi vraždami, které byly během jeho dlouhého působení spáchány v oblasti New Yorku, a také s mnoha vraždami z okolí. Navíc ve věku, kdy by měl správně jezdit na návštěvy za vnoučaty, pracoval i v neděli. Rhyma to nepřekvapovalo.

„Všechno jsem mu vylíčila a on mi jen tak z hlavy vysypal dva případy, které by mohly zapadat do našeho profilu. V jednom případě šlo o krádež vzácných mincí v ceně asi padesáti táců. A ve druhém o znásilnění.“

„O znásilnění?“ Tohle vnášelo do případu hlubší a mnohem znepokojivější prvek.

„Jo. V obou případech zatelefonoval anonymní svědek na policii, ohlásil zločin a přihodil několik informací, které se na-

konec ukázaly jako klíčové pro identifikaci pachatele – přesně jako když náš svědek popsal auto tvého bratrance.“

„Předpokládám, že v obou případech telefonovali muži.“

„Jo. Město jim nabídlo odměnu, ale žádný z nich se o ni nepřihlásil.“

„A co důkazy?“

„Na ty si Flinták moc přesně nevzpomínal. Ovšem stopy a nepřímé důkazy podle něj do puntíku odpovídají našemu schématu. Vypadalo to úplně stejně jako v případě tvého bratrance – na místě činu a v domech pachatelů se našlo pět nebo šest typů kategorizačních důkazů. A v obou případech našla policie krev oběti na hadru nebo nějakém kusu látky v domě podezřelého.“

„A vsadím se, že v případě toho znásilnění nebyla potvrzena žádná shoda tekutin.“ Většina násilníků je usvědčena proto, že za sebou zanechá stopy některé ze tří tekutin: spermatu, slin nebo potu.

„Ne. Žádná.“

„A co ti anonymní volající – taky si stačili všimnout jen *části* registrační značky?“

Sachsová se zadívala do poznámek. „Jo, jak jsi to věděl?“

„Protože náš pachatel potřeboval trochu času. Kdyby policii sdělil celé číslo značky, zamířili by detektivové rovnou do domu obětního beránka a on by neměl čas nastrčit tam ty důkazy.“ Tenhle vrah zkrátka myslel na všechno. „A podezřelí všechno popírali, vid?“

„Jo. Úplně všechno. Zkusili štěstí u poroty a pohořeli.“

„Ne, ne, ne, tohle je příliš velká shoda okolností,“ zamumlal Rhyme. „Chci vidět jejich...“

„Požádala jsem jednoho člověka, aby mi jejich spisy vytáhl z archivu.“

Kriminalista se zasmál. I tentokrát byla Sachsová o krok před ním. Vzpomněl si na dobu před několika lety, kdy se spolu poprvé setkali. Sachsová byla tehdy rozčarovanou pochůzkářkou, odhodlanou vzdát se kariéry u policie, zatímco Rhyme byl připraven vzdát se něčeho mnohem důležitějšího. Jak dlouhý kus cesty od té doby urazili!

Natáhl ústa k mikrofonu na tyčince. „Příkaz: zavolat Sellittovi.“ Byl vzrušený. Opět v sobě cítil ony neopakovatelné vibrace, rozechvění z blížícího se lovu. Zvedni ten zatracený telefon, spílal v duchu Sellittovi a poprvé po dlouhé době nemyslel na Anglii.

„Nazdar, Linku.“ Místnost zaplnil Sellittův hlas s brooklynským ocáskem. „Co se...“

„Poslyš. Máme problém.“

„A já teď zas mám docela fofr.“ Rhymův bývalý parťák, detektiv-poručík Lon Sellitto, nebyl poslední dobou v nejlepší náladě. Nedávno se mu před očima rozpadla velká společná operace, na které pracoval s FBI. Vladimír Dajenko, nájemný vrah jednoho bosse ruské mafie z Brighton Beach, byl loni obžalován z vraždy a vymáhání výpalného. Rhyme tehdy Sellittovi pomáhal se soudními důkazy. Ke všeobecnému úžasu však byl Dajenko se třemi společníky minulý pátek zproštěn obžaloby, když svědci buďto ztratili řeč, nebo úplně zmizeli. Sellitto a federální agenti se proto celý víkend snažili vypátrat nové svědky a informátory.

„Budu stručný.“ Rhyme Sellittovi vysvětlil, co se Sachsovou zjistili o jeho bratranci a o případech znásilnění a krádeže mincí.

„Dva další případy? Tak to je fakt divný. A co na to tvůj bratranec?“

„Ještě jsem s ním nemluvil. Ale všechno popírá. Chci, aby se na to někdo podíval.“

„Někdo podíval'. Co to sakra znamená?“

„Podle mě to Arthur neudělal.“

„Je to tvůj bratranec. *Samozřejmě* že to podle tebe neudělal. Ale co máš konkrétního?“

„Zatím nic. Proto právě potřebuju, abys mi pomohl. Potřebuju pár lidí.“

„Já jsem teď až po uši zasekanej v tom Dajenkově případu z Brighton Beach. Se kterým bys mi mimochodem pomáhal, kdybys ovšem nedal přednost popíjení pitomého čaje s Brity.“

„Tohle by mohl být sólokapr, Lone. Dva další případy, které smrdí nastrčenými důkazy... A vsadím se, že jich bude víc. Víš, jak miluješ klišé, Lone. Fráze ‚prošla mu vražda‘ s tebou ani nehne?“

„Zkoušej si na mě ta svoje rčení, jak chceš, Linku. Já mám práci.“

„Tohle je fráze, Lone. Rčení je obrazné spojení slov.“

„To je jedno, sakra. Snažím se zachránit ruskou stopu. Nikdo na radnici ani ve federálním baráku není z toho, co se stalo, nadšenej.“

„Mají moje nejhlubší sympatie. Ale ty se nech přeložit.“

„Ten tvůj případ je vražda. A já dělám na závažných trestných činech.“

Oddělení závažných trestných činů newyorské policie sice vraždy nevyšetřovalo, avšak Sellittova výmluva vykouzlila na Rhymových rtech cynický úšklebek. „Když na vraždách dělat *chceš*, tak na nich klidně děláš. Odkdy se zrovna ty řídíš vnitropolicejními předpisy?“

„Řeknu ti, jak to uděláme,“ zabručel detektiv. „Dneska má v centru službu jeden kapitán. Joe Malloy. Znáš ho?“

„Ne.“

„Já ano,“ řekla Sachsová. „Je solidní.“

„Ahoj, Amélie. Jak dneska snášíš studenou frontu?“

Sachsová se zasmála, zatímco Rhyme zavrčel: „Vtipné, Lone. Co je to teda za chlapa?“

„Bystrý. Nedělá kompromisy. A nemá smysl pro humor. Což ty jistě oceniš.“

„Dneska je to tu samý vtipálek,“ zabručel Rhyme.

„Je fakt dobrý. A má povahu křížáka. Před pěti, šesti lety mu při jedné vloupačce zabili manželku.“

Sachsová zkrivila tvář. „To jsem nevěděla.“

„Jo, takže se své práci věnuje na sto padesát procent. Proslýchá se, že jednou skončí nahoře v rohové kanceláři. Nebo možná ještě o dům dál.“

Čímž mínil newyorský magistrát.

„Zavolej mu,“ pokračoval Sellitto, „a zjisti, jestli ti nemůže uvolnit pár lidí.“

„Já chci, aby mi uvolnil *tebe*.“

„To se nestane, Linku. Vedu tady sledovací operaci. Je to zlý sen. Ale průběžně mě informuj a...“

„Musím končit, Lone. Příkaz: ukončit spojení.“

„Tys mu zavěsil,“ užasla Sachsová.

Rhyme cosi zabručel a zatelefonoval Malloyovi. Kdyby se mu sepnula hlasová schránka, byl by vzteky bez sebe.

Kapitán se mu však ozval po druhém zazvonění. Další služebně starší policista pracující v neděli. Rhyme to také velmi často dělával a vysloužil si za to rozvod.

„Tady Malloy.“

Rhyme se představil.

Kapitán krátce zaváhal a pak řekl: „Ehm, Lincolne... Myslím, že my dva jsme se ještě nesetkali. Ale samozřejmě vím, kdo jste.“

„Jsem tu s jedním z vašich detektivů, s Amélií Sachsovou. Máme vás na hlasitém odposlechu, Joe.“

„Dobré odpoledne, detektive Sachsová,“ řekl Malloy škrobeně. „Co pro vás dva můžu udělat?“ Rhyme mu popsal okolnosti případu a vyjádřil přesvědčení, že to na Arthura někdo narařil.

„To je váš bratranec? Tak to mě opravdu mrzí.“ Podle tónu to však kapitána nijak zvlášť nemrzelo. Spíš měl strach, že u něj Rhyme hodlá intervenovat a žádat ho o snížení rozsahu obvinění. Kdyby mu vyhověl, přinejlepším by vypadal jako manipulovatelný policajt a přinejhorším by měl na krku vnitřní vyšetřovačku a média. Na opačné misce vah stály výčitky svědomí, že nepomohl člověku, který newyorské policii prokázal neoceřitelné služby. A navíc mrzákovi. Politická korektnost bujela i v řadách policie.

Rhymův požadavek byl ovšem komplikovanější. „Podle mě existuje vysoká pravděpodobnost,“ dodal kriminalista, „že stejný člověk spáchal i další zločiny.“ Vylíčil Malloyovi podrobnosti o krádeži mincí a znásilnění.

Malloyova NYPD tedy neoprávněně zatkla ne jednoho, nýbrž hned tři občany. Což znamenalo, že tři trestné činy zůstaly ve skutečnosti nevyřešeny a jejich pachatel je stále na svobodě. Z něčeho takového koukal obrovský mediální průšvih.

„Ano, to je opravdu velmi zvláštní. Nezvyklé. Chápu váš závazek k bratranci...“

„Já mám závazek k pravdě, Joe,“ opáčil Rhyme a bylo mu jedno, jestli to vyzní nabubřele.

„No...“

„Potřebuji jen, abyste nám vyčlenil dva policisty, kteří znovu projdou důkazy ve zmíněných případech a podle potřeby vyřídí pár pochůzek.“

„Aha, aha... Tak to mě mrzí, Lincolne. Tyhle prostředky jednoduše nemáme. Na něco takového ne. Ale zítra se o tom zmíním zástupci komisaře.“

„A nemohli bychom mu mohli zavolat hned?“

Další zaváhání. „Ne. Dneska už něco má.“

Slavnostní oběd. Opékání masa. Odpolední představení *Mladého Frankenstein*a nebo *Monty Pythonů*.

„Zítřka na poradě to nadnesu. Je to prazvláštní situace. Ale nepodnikejte žádné kroky, dokud se vám neozvu já. Nebo někdo od nás.“

„Samozřejmě že ne.“

Ukončili hovor. Rhyme se Sachsovou několik vteřin svorně mlčeli.

Prazvláštní situace...

Rhyme se znovu zadíval na tabuli – ležela na ní mrtvola vyšetřování, zastřelená právě ve chvíli, kdy se začala probouzet k životu.

Nakonec přerušila ticho Sachsová. „Zajímalo by mě, co teď dělá Ron.“

„No tak co kdybychom to zjistili?“ Rhyme jí věnoval opravdový – tudíž vzácný – úsměv.

Amélie vytáhla telefon, stiskla tlačítko rychlého vytáčení a pak tlačítko SPEAKER.

V reproduktoru zapraskal mladistvý hlas: „Ano, detektive.“

Sachsová se už léta snažila přimět mladého pochůzkáře Rona Pulaského, aby ji oslovoval „Amélie“, ale on se k tomu stále nemohl přimět.

„Slyšíme vás oba, Pulaski,“ varoval ho Rhyme.

„Ano, pane.“

Také Rhyme by se bez „pana“ obešel, ale momentálně neměl zájem mladíka opravovat.

„Jak se máte?“ zeptal se Pulaski.

„Záleží na tom?“ odvětil Rhyme. „Co teď zrovna děláš? A je to důležité?“

„Zrovna teď?“

„Myslím, že takhle zněla moje otázka.“

„Myju nádobí. Zrovna jsme s Jenny, mým bratrem a jeho ženou dojedli pozdní snídani. Byli jsme s dětmi na farmářském trhu. Je to pecka. Taky se někdy s detektivem Sachsovou...“

„Takže jsi doma. A nic neděláš.“

„No, myju to nádobí.“

„Tak toho nech. A přijed' sem.“ Rhyme byl civilista, takže neměl pravomoc nikomu v newyorské policii poroučet, dokonce ani dopravákům.

Sachsová však byla detektivem třetí třídy – ani ona sice nemohla Pulaskému přikázat, aby jim pomohl, ale mohla oficiálně požádat o jeho přeložení. „Potřebujeme tě, Rone. A možná tě budeme potřebovat i zítra.“

Ron Pulaski pravidelně spolupracoval s Rhymem, Sachsovou i Sellittem. Rhyma pobavilo, když se dozvěděl, že výpomoc u něj – kriminalisty s pověstí kvazicelebrity – zvýšila prestiž mladého pochůzkáře v řadách newyorské policie. Byl si jist, že dozorčí důstojník by jim Pulaského na pár dní půjčil – pokud by ovšem nezavolal Malloyovi nebo někomu jinému v centru a nedozvěděl se od něj, že jejich případ ve skutečnosti žádným případem není.

Pulaski sdělil Sachsově jméno velitele svého okrsku a pak se obrátil na Rhyma. „Pane? Pracuje na tom i poručík Sellitto? Neměl bych mu zavolat a koordinovat to s ním?“

„Ne,“ vyhrkli unisono Rhyme se Sachsovou.

Následovalo krátké ticho, po jehož uplynutí Pulaski nejistě řekl: „No dobře. Dorazím k vám, co nejrychleji to půjde. Ale nemohl bych ještě utřít sklenice? Jenny nesnáší skvrny od kapek.“